

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Drochia din 27 ianuarie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 mai 2017, declarat de avocata Tatiana Guțu, în numele inculpatului

*Coșarcă Cristian Xxxx, născut la
xx xxxxx xxxx, originar și locuitor al s. XXXXXXXX, r-nul
XXXXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 05.11.2015 – 27.01.2017,
instanța de apel: 01.03.2017 – 24.05.2017,
instanța de recurs: 18.08.2017 – 18.10.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia din 27 ianuarie 2017, Coșarcă Cristian a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 1 an.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui XXXXXXXX X. prejudiciul material de 12.321 lei și moral de 5000 lei. În rest, acțiunea civilă a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că la 30 aprilie 2015, aproximativ ora 22.30, inculpatul Coșarcă C., aflându-se în fața casei nr. 13 a taberei de odihnă pentru copii „Vulturăș”, situată în s. Șaptebani, r-nul Rîșcani, intenționat, încălcând grosolan ordinea publică, ce înseamnă o totalitate de relații sociale ce asigură o ambianță liniștită de conviețuire în societate, de inviolabilitate a persoanei, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, printr-o obraznicie deosebită,

în prezența mai multor persoane, i-a aplicat lui XXXXXXXX X. o lovitură cu pumnul în regiunea gurii, o lovitură cu pumnul în regiunea feței și o lovitură cu piciorul în regiunea pieptului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 140/D din 09.09.2015, vătămări corporale ușoare sub formă de plagă suturată la buza inferioară, amputație posttraumatică a dinților 2 dreapta și stânga la maxilă, luxația dintelui 1 pe dreapta la maxilă.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că în spatele căsuței, între el și partea vătămată s-a început un conflict. Partea vătămată i-a aplicat o lovitură în regiunea gurii în partea stângă a buzei de sus, având semn de la acea lovitură și în prezent. Apărându-se, i-a aplicat înapoi părții vătămate o lovitură cu pumnul în regiunea feței, după care a plecat.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată XXXXXXXX X. a declarat că la 30.04.2015, între orele 22.00 – 23.00, împreună cu Cheptănarul A. și Cheptănarul V. au venit la tabăra „Vulturaș”, în ospeție la verișorul său, XXXXXXXX X., unde se desfășurau competițiile sportive între sate. Aflându-se la etajul 2, în căsuța nr. 13, împreună cu XXXXXXXX X. și alți prieteni, de ei s-a apropiat inculpatul cu niște prieteni de ai săi și a început să-i întrebe cine sunt și ce caută aici. A refuzat să răspundă, iar inculpatul continua să-l întrebe cu înjurături, după care i-a spus să coboare jos. Între timp, inculpatul a scos un metal de tip pumnal, pe care l-a pus pe mână și când au ajuns jos, în fața căsuței, l-a lovit cu pumnul pe care era pumnalul, în regiunea gurii. A fost lovit de 2 ori cu pumnul și cu piciorul. A fugit în căsuța unde se aflau Cheptănarul V. și Cheptănarul A. După, au mers în or. Rîșcani, unde i-a fost acordat ajutor medical. A doua zi a depus plângere la poliție.

Martorul XXXXXXXX X., a declarat că se afla la tabăra din s. Șaptebani, la el venind verișorul XXXXXXXX X. A văzut cum inculpatul și-a pus pe mâna dreaptă pumnalul și l-a lovit pe XXXXXXXX X. de mai multe ori cu pumnalul în regiunea feței, spunându-i că îl va omorî. El se afla la o distanță de 1 metru de ei. XXXXXXXX X. nu l-a lovit înapoi pe inculpat. A observat că partea vătămată era însângerat în regiunea gurii. A doua zi a aflat că lui XXXXXXXX X. i-au fost dezbătuți dinții și a anunțat despre cele întâmplate educatorii.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 140/D din 09.09.2015, lui XXXXXXXX X. i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare sub formă de plagă suturată la buza inferioară, amputație posttraumatică a dinților 2 pe dreapta și 1 stânga la maxilă, luxația dintelui 1 pe dreapta la maxilă. Leziunile corporale depistate la XXXXXXXX X., au apărut în urma acțiunilor unui corp dur-contondent, inclusiv a pumnului și piciorului.

Prin urmare, vinovăția inculpatului este dovedită integral prin declarațiile părții vătămate, martorilor XXXXXXXX X., XXXXXX X., și XXXXXXXX X., care au descris acțiunile lui însoțite de aplicarea violenței asupra lui XXXXXXXX X., cât și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 140/D din 09.09.2015, potrivit cărui lui XXXXXXXX X. i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare sub formă de plagă suturată la buza inferioară, amputație posttraumatică a dinților 2 dreapta și 1 stânga la maxilă, luxația dintelui 1 pe dreapta la maxilă, leziunile corporale au apărut în urma acțiunilor unui corp dur contondent, inclusiv a pumnului și piciorului, și a

încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, ca huliganismul, adică acțiunile intenționate, care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obraznicie deosebită, cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75-77 Cod penal, că inculpatul a săvârșit infracțiunea fiind minor, nu are antecedente penale, se caracterizează pozitiv, că circumstanțe agravante nu s-au stabilit, concluzionând că restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea lui este posibilă și prin aplicarea unei pedepse fără privare de libertate.

Totodată, instanța a statuat că partea vătămată a beneficiat de un tratament chirurgical la SRL „Novadent”, iar potrivit bonurilor de plată nr. 0009 din 06.12.2016, nr. 0087 din 07.12.2016 și nr. 0083 din 06.12.2016, a cheltuit 12.321 lei. Pe lângă aceasta, în rezultatul acțiunilor infracționale partea vătămată a avut suferințe fizice, provocate de leziunile corporale, suferind stres emoțional. Astfel, din contul inculpatului urmează a încasa în beneficiul lui XXXXXXXX X. prejudiciul material de 12.321 și moral de 5000 lei.

3. Avocata Tatiana Guțu, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal să fie încetat conform art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece există circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale.

Apelanta a invocat, că în conformitate cu prevederile art. 7 Cod penal, nimeni nu poate fi supus de două ori urmăririi penale și pedepsei penale pentru una și aceeași faptă. Însă acest principiu a fost ignorat de către instanța de judecată la examinarea și adoptarea sentinței în privința inculpatului, care a fost pus sub învinuire pentru aceeași faptă pentru care a fost vizat într-o procedură contravențională, fiind încălcate prevederile Protocolul 7 al CEDO, și anume dreptul de a nu fi urmărit de două ori.

Astfel, în baza plângerii depuse de către XXXXXXXX X. pe faptul cauzării de către inculpat la 30.04.2015 a leziunilor corporale ușoare, printr-o lovitură cu pumnul în regiunea feței, la 01.05.2015 de către șeful de post s. Hiliuți, r-nul Rîșcani a fost pornit un proces contravențional pe art. 78 alin. (2) Cod contravențional. Materialul acumulat pe faptul contravenției prevăzute de art. 78 alin. (2) Cod contravențional, a fost expedit către IP Rîșcani la 12.05.2015 spre examinare după competența Comisiei pentru minori a Primăriei Gălășeni, după locul de trai al minorului Coșarcă C. În conformitate cu procesul verbal nr. 1 din 03.08.2015 a Comisiei pentru minori, lui Coșarcă C. i-a fost aplicat un avertisment, iar părinții acestuia au fost atenționați asupra comportamentului copilului. Reieșind din circumstanțele invocat precum și faptul că procesul contravențional la momentul inițierii urmăririi penale la 01.09.2015, în privința lui Coșarcă C. nu a fost încetat, cauza ultimului a fost expediată potrivit art. 16 alin. (3) Cod contravențional, autorității administrației publice locale pentru problemele minorilor, fiindu-i aplicată o preîntâmpinare. În această situație, organul de urmărire penală nu era în drept să inițieze urmărirea penală pe același fapt la 01.09.2015, potrivit art. 287 alin. (1) Cod penal, iar ulterior să-i înainteze învinuirea pe presupuneri inculpatului.

În acest caz, instanța de judecată a acționat contrar prevederilor art. 384, 385 Cod de procedură penală, deoarece urma să dispună încetarea procesului penal din motivul că există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale, acțiunea civilă fiind lăsată fără examinare, cu dreptul de adresare într-o instanță de drept comun.

Atât organul de urmărire penală cât și instanța de judecată a dat o apreciere incorectă circumstanțelor faptei în situația în care nu ar fi fost procesul contravențional în privința inculpatului. Instanța nu poate să se bazeze pe presupuneri referitor la prezența semnului calificativ, cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății. Constituie circumstanțe calificative săvârșirea acțiunilor huliganice cu aplicarea obiectelor special adaptate pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății. Reieșind din declarațiile părții vătămate și a martorilor audiați în cadrul cercetării judecătorești, ei nu au văzut „acel obiect metalic în formă de pumnal”, acestea fiind doar presupuneri din partea părții vătămate.

Conform rezultatelor percheziției efectuate, la domiciliul inculpatului nu a fost depistat obiectul metalic, prepus de partea vătămată că ar fi fost utilizat la aplicarea loviturii. În acest sens, sunt semnificative explicațiile inițiale ale părții vătămate XXXXXXXX X., unde el nu zice că a văzut un eventual „pumnal”, dar presupune, din motiv că de la o lovitură cu pumnul în față nu puteau să-i cadă 2 dinți.

La fel, este relevant și raportul de expertiză medico-legală nr. 140/D din 09.09.2015, conform căruia se indică probabilitatea cauzării leziunilor corporale ușoare cu un obiect contondent, inclusiv cu pumnul sau piciorul. În situația dată, aprecierile instanței referitor la prezența în acțiunile inculpatului a elementelor componente ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, este eronată și contravine probatoriului.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 mai 2017, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că instanța de fond a cercetat sub toate aspectele probele administrate, efectuând o analiză amplă a acestora, și corect a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal.

Faptele incriminate inculpatului și-au găsit confirmare prin prisma probelor administrate și cercetate în instanța de fond, verificate în instanța de apel, probe care coroborează între ele, și nu creează dubii referitor la faptul, că circumstanțele descrise în rechizitoriu și reținute de instanța de fond în sarcina inculpatului, au avut loc.

Învinuirea adusă inculpatului este pe deplin confirmată prin declarațiile părții vătămate XXXXXXXX X. și ale martorului XXXXXXXX X.

Totodată, corect a fost reținut în acțiunile inculpatului semnul calificativ „cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale”.

Or, potrivit declarațiilor martorului XXXXXXXX X., care nemijlocit a fost prezent la desfășurarea conflictului dintre XXXXXXXX X. și inculpat, a văzut cum ultimul și-a îmbrăcat pe mână pumnalul. La fel și partea vătămată a confirmat că inculpatul a avut asupra sa și i-a aplicat lovituri în față cu pumnalul. Declarațiile părții vătămate nu pot fi apreciate ca fiind presupuneri, așa cum pretinde apărarea,

or, partea vătămată atât la urmărirea penală, cât și în cadrul ședințelor în instanța de judecată, a invocat ferm că a văzut că pe pumnul cu care a fost lovit era îmbrăcat un pumnal, iar faptul că acest pumnal nu a fost descoperit în urma percheziției, nu se poate echivala cu lipsa acestuia la momentul aplicării loviturilor.

Probele prezentate de acuzare, cercetate și verificate în ședințele instanței de fond, cât și cele de apel, se completează reciproc, sunt pertinente, concludente, utile și veridice, dispunând de calitățile necesare pentru a putea fi puse la baza unei sentințe de condamnare.

Toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, concluziile privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, rezultând din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Potrivit ordonanței din 01.05.2015, de către agentul constatator R. Veriga a fost pornit procesul contravențional pe art. 78 alin. (2) Cod contravențional, fiind constatat, că la 01.05.2015 în IP Rîșcani a parvenit înștiințarea telefonică, precum că la 30.04.2015, Xxxxxxxx X. a fost maltratat de către Coșarcă C.

Potrivit art. 16 alin. (3) Cod contravențional, în cazul minorului care a săvârșit o faptă ce se încadrează în dispoziția normei din partea specială a cărții întâi, agentul constatator, procurorul sau instanța de judecată expediază materialele cauzei contravenționale autorității administrației publice locale pentru problemele minorilor.

La momentul comiterii faptelor, care au fost reținute în sarcina lui Coșarcă C., ultimul era minor, cauza nefiind examinată de comisia administrativă și în privința lui nu a fost aplicată sancțiune contravențională, materialele acumulate fiind remise spre examinare Comisiei consiliului pentru problemele minorului cu înștiințarea despre acest fapt a părții vătămate Xxxxxxxx X. Potrivit procesului verbal nr. 1 din 03.08.2015 al echipei multidisciplinare formată pe lângă Primăria comunei Gălășeni, de către membrii echipei au fost examinate materialele acumulate în privința minorului Coșarcă C., constatându-se că ultimul l-a maltratat pe minorul Xxxxxxxx X., pricinuindu-i traume psihologice și fiziologice, pentru care fapt Coșarcă C. a fost preîntâmpinat ca pe viitor să nu mai comită astfel de încălcări, iar părinții minorului au fost atenționați în privința comportamentului fiului, fapt ce nu poate fi asimilat cu tragerea acestuia la răspundere contravențională. Mai mult, comisia administrativă și comisia multidisciplinară pentru problemele minorului, sunt două comisii cu atribuții distincte, ultima neavând împuterniciri de soluționare și emitere a deciziilor pe cauze contravenționale, după cum indică apărarea și deci nu putem conchide că suntem în prezența încălcării principiului non bis in idem.

Totodată, procesul contravențional a fost pornit pe faptul maltratării lui Xxxxxxxx X. în baza art. 78 alin. (2) Cod contravențional, pe când prin actul de învinuire, inculpatului îi sunt incriminate acțiuni de huliganism agravat, adică semnele faptei prejudiciabile săvârșite depășesc semnele componenței contravenției prevăzute la art.78 alin. (2) Cod contravențional, încadrându-se în întregime în baza art. 287 alin. (3) Cod penal.

Argumentele apărării nu și-au găsit confirmare or, starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța de fond, concordă cu circumstanțele stabilite și

probele administrate, iar acțiunile inculpatului au fost just încadrate conform art. 287 alin. (3) Cod penal.

Astfel, constatând ca fiind dovedită fapta comisă de către inculpatul Coșarcă C., instanța de fond corect i-a stabilit pedeapsa, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal.

5. Avocata Tatiana Guțu, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta invocă, că conform art. 7 Cod penal, nimeni nu poate fi supus de două ori urmării penale și pedepsei penale pentru una și aceeași faptă, însă acest principiu a fost ignorat de către instanța de judecată la examinarea și adoptarea sentinței în privința lui Coșarcă C., care a fost pus sub învinuire pentru aceeași faptă pentru care a fost vizat într-o procedură contravențională, fiind încălcate prevederile art. 4 Protocolul 7 al CEDO - dreptul de a nu fi urmărit de două ori.

Pe marginea sesizării depuse de către XXXXXXXXX X. pe faptul cauzării ultimului de către inculpat la 30.04.2015 a unei lovituri cu pumnul în regiunea feței a leziunilor corporale ușoare, în temeiul căreia la 01.05.2015 de către șeful de post s. Hiliuți, r-nul Rîșcani, a fost pornit un proces contravențional pe art. 78 alin. 2 Cod contravențional. Materialul acumulat a fost expediat de către IP Rîșcani, sub nr. 5045 din 12.05.2015, spre examinare după competență Comisiei pentru minori a Primăriei s. Gălășeni, după locul de trai al minorului Coșarcă C. Respectiv, în conformitate cu procesul verbal nr. 1 din 03.08.2015 a Comisiei multidisciplinare formată pe lângă Primăria s. Gălășeni, Coșarcă C., a fost ascultat, fiind preîntâmpinat, iar părinții acestuia au fost atenționați asupra comportamentului copilului, pentru faptul că la 30.04.2015 l-a maltratat pe XXXXXXXXX X.

Procesul contravențional la momentul inițierii urmării penale la 01.09.2015, în privința lui Coșarcă C. nu a fost încetat, cazul ultimului fiind expediat potrivit art. 16 alin. (3) Cod contravențional, autorității administrației publice locale pentru problemele minorilor, fiindu-i aplicată o preîntâmpinare. Or, în această situație organul de urmărire penală nu era în drept să inițieze urmărirea penală pe aceeași faptă la 01.09.2015 potrivit art. 287 alin. (1) Cod penal, iar ulterior să înainteze învinuirea pe presupuneri lui Coșarcă C. pe art. 287 alin. (3) Cod penal.

Instanța de apel a invocat că examinarea cazului lui Coșarcă C. la comisia multidisciplinară a Primăriei s. Gălășeni la data de 03.08.2015 nu poate fi asimilat cu tragerea acestuia la răspunderea contravențională, fiind o delimitare între comisia administrativă și comisia multidisciplinară, ultima neavând împuterniciri de emitere a deciziilor pe cauze contravenționale, deci nu este o încălcare a principiului non bis in idem, însă anume această concluzie este o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, deoarece contravine art. 16 alin. (1) și (3) Cod contravențional, potrivit căruia este pasibilă de răspundere contravențională persoana fizică responsabilă care, în momentul săvârșirii contravenției, are împlinită vârsta de 18 ani.

În cazul minorului care a săvârșit o faptă ce se încadrează în dispoziția normei din partea specială a cărții întâi, agentul constator, procurorul sau instanța de judecată expediază materialele cauzei contravenționale autorității administrației publice locale pentru problemele minorilor. La demersul agentului constator,

instanța de judecată poate aplica față de minor măsuri de constrângere cu caracter educativ conform art. 104 din Codul penal.

Inculpatul la data comiterii faptei nu avea vârsta de 18 ani pentru a fi atras la răspunderea contravențională, respectiv materialele pe același fapt de maltratare a lui XXXXXXXX X. la 30.04.2017 au fost examinate de comisia multidisciplinară pentru problemele minorilor. Or, potrivit dispoziției primarului nr. 14 din 17.05.2014 și adevărîței nr. 526 din 11.07.2017, anume comisia multidisciplinară era împuternicită să examineze cauzele minorilor, dar nu cea administrativă cum indică instanța de apel. La fel, în art. 16 alin. (3) Cod contravențional nu este indicat că această comisie adoptă vreo decizie de sancționare în sensul art. 32 Cod contravențional. Însă, lipsa unei astfel de decizii în privința inculpatului nu exclude faptul că ultimul nu a fost tras la răspunderea contravențională. Or, potrivit art. 33 Cod contravențional, avertismentul constă în atenționarea contravenientului asupra pericolului faptei săvârșite și în recomandarea de a respecta pe viitor dispozițiile legale. Avertismentul se aplică în scris, fapt realizat în procesul verbal nr. 1 din 03.08.2015.

Potrivit art. 393 alin. (1) lit. c) Cod contravențional, este competentă să soluționeze cauzele contravenționale comisia administrativă;

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 398 Cod contravențional, este atribuită competența comisiei administrative să examineze contravențiile prevăzute la art. 75, 76, 92, 126¹, 154, 157 alin. (7) și (8), 165, 170-175, 180, 181, 227, 273 pct. 9), 9¹), 11), 15) și 16) Cod contravențional, astfel în nici un mod comisia administrativă, așa cum pretinde instanța de apel, nu putea examina cauza în privința inculpatului și să emită vreo decizie în acest sens. În conformitate cu prevederile Legii nr. 436-XVI din 28.12.2006 privind administrația publică locală a fost formată prin Dispoziția nr. 14 din 17.05.2017 care era competentă să examineze cauzele minorilor, fapt ce și s-a realizat la 03.08.2015 prin întocmirea procesului verbal nr.1 în privința inculpatului.

Instanța eronat a stabilit că sunt diferite acțiunile inculpatului comise la 30.04.2015 în privința lui XXXXXXXX X. calificate inițial potrivit art. 78 alin. (2) Cod contravențional și aceleași acțiuni drept huliganism agravat prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal. În acest sens, este de menționat că inculpatul o singură dată i-a aplicat o lovitură lui XXXXXXXX X., alte acțiuni nefiind stabilite. Însă, aceeași faptă la 01.05.2015 a fost inițial calificată ca vătămare intenționat ușoară a integrității corporale, ca ulterior la 29.10.2015, să fie apreciată drept huliganism agravat. Or, la momentul calificării acțiunilor inculpatului, urmau a fi apreciate prevederile art. 275 pct. 9), 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, instanța de apel neexpunându-se asupra ordonanței de pornire a procesului contravențional pe art. 78 alin. (2) Cod Contravențional în privința inculpatului.

Instanța de apel nu a dezbătut argumentul apărării, precum că instanța de fond și-a întemeiat hotărârea pe presupuneri referitor la prezența semnelor calificative, cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale și a sănătății în acțiunile inculpatului. Constituie circumstanțe calificative săvârșirea acțiunilor huliganice cu aplicarea obiectelor special adaptate pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății. Or, reieșind din declarațiile părții vătămate inițiale, ale martorilor XXXXXX X. și XXXXXXXX X., ultimii nu au văzut

„acel obiect metalic în formă de pumnal”, existența acestuia fiind doar presupunerea părții vătămate.

La fel, potrivit rezultatelor percheziției efectuate, la domiciliul inculpatului nu a fost depistat obiectul metalic, prepus de partea vătămată că ar fi fost utilizat la aplicarea loviturii. În acest sens sunt, sunt semnificative explicațiile inițiale ale părții vătămate Xxxxxxxx X., unde acesta nu a declarat că ar fi văzut un eventual „pumnal”, dar presupune, așa cum de la o lovitură cu pumnul în față nu puteau să-i cadă 2 dinți.

Totodată, este relevant și raportul de expertiză medico-legală nr. 140/D din 09.09.2015, conform căruia se indică probabilitatea cauzării leziunilor corporale ușoare cu un obiect contondent, inclusiv cu pumnul sau piciorul. În situația dată aprecierile instanței referitor la prezența în acțiunile inculpatului a elementelor componente ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, este eronată și contravine probatoriului.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 p. 6 CPP, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat pe art. 427 pct. 6) CPP, avându-se în vedere probabil art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, invocându-se temeiurile că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii și că instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (pct. 5. din decizie).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete invocate în apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii și că instanța ar fi admis o eroare gravă de

fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 11) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate **Xxxxxxxx X.** că inculpatul a scos un metal de tip pumnal, pe care l-a pus pe mână și l-a lovit cu pumnul pe care era pumnalul, martorului ocular **Xxxxxxxx X.**, că a văzut cum inculpatul și-a pus pe mâna dreaptă pumnalul și l-a lovit pe **Xxxxxxxx X.** cu pumnalul în regiunea feței, raportul de expertiză medico-legală nr. 140/D din 09.09.2015, că lui **Xxxxxxxx X.** i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare sub formă de plagă suturată la buza inferioară, amputație posttraumatică a dinților 2 pe dreapta și 1 stânga la maxilă, luxația dintelui 1 pe dreapta la maxilă, leziunile corporale au apărut în urma acțiunilor unui corp dur-contondent, inclusiv a pumnului și piciorului, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de fond și de apel indicând detaliat motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel, probele administrate pe caz demonstrând elocvent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (3) Cod penal – huliganismul agravat– adică acțiunile care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, care prin conținutul lor se

deosebesc printr-o obraznicie deosebită, cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății.

Pe lângă aceasta, este de reținut că soluția instanțelor de fond și de apel, privind lipsa dublei condamnări a inculpatului, cât și netemeinicia recursului ordinar, coroborează și cu următoarele împrejurări.

Conform art. 7 alin. (2) Cod penal, art. 22 alin. (1) Cod de procedură penală, nimeni nu poate fi urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceeași faptă.

Potrivit ordonanței din 01.05.2015, agentul constatator a pornit procesul contravențional *pe semnele* contravenției prevăzute de art. 78 alin. (2) Cod contravențional, *fără a indica aceste semne*, pe motiv că: „*la data de 01.05.2015 în IP Rîșcani a parvenit înștiințarea telefonică precum că la 30.04.2015 Xxxxxxxx Xxxxxx a fost maltratat de către Coșarcă Cristian*”.

Conform rechizitoriului din 30.10.2015, însă, inculpatul: „*la 30 aprilie 2015, aproximativ ora 22.30, aflându-se în fața casei nr. 13 a taberei de odihnă pentru copii „Vulturaș”, situată în s. Șaptebani, r-nul Rîșcani, intenționat, încălcând grosolan ordinea publică, ce înseamnă o totalitate de relații sociale ce asigură o ambianță liniștită de conviețuire în societate, de inviolabilitate a persoanei, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, printr-o obraznicie deosebită, în prezența mai multor persoane, i-a aplicat lui Xxxxxxxx X. o lovitură cu pumnul în regiunea gurii, o lovitură cu pumnul în regiunea feței și o lovitură cu piciorul în regiunea pieptului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 140/D din 09.09.2015, vătămări corporale ușoare sub formă de plagă suturată la buza inferioară, amputație posttraumatică a dinților 2 dreapta și stânga la maxilă, luxația dintelui 1 pe dreapta la maxilă*”, acțiunile lui fiind încadrate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, ca huliganismul agravant, adică acțiunile intenționate, care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, precum și acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obraznicie deosebită, săvârșite cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale.

Potrivit procesului verbal nr. 1 al *echipei multidisciplinare formată pe lângă primăria comunei Gălășeni* din 03.08.2015: „*la ședința echipei a fost ascultat minorul Coșarcă Cristian, unde a primit o preîntâmpinare, ca pe viitor de nu a mai comite astfel de încălcări. Părinții minorului au fost atenționați în privința comportamentului fiului*” (f.d. 11, 219).

Totodată, conform art. 393 alin. (1) Cod contravențional, sunt competente să soluționeze cauzele contravenționale: instanța de judecată, procurorul, comisia administrativă, agentul constatator.

În această consecutivitate, se atestă că:

a) din circumstanțele privind locul, timpul, modul săvârșirii, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele faptei, cât și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, indicate în ordonanța agentului constatator din 01.05.2015 și procesul verbal nr. 1 al *echipei multidisciplinare*, nu rezultă că procesul contravențional împotriva lui Coșarcă Cristian vizează aceeași faptă, descrisă în rechizitoriul din 30.10.2015;

b) pe cauza contravențională pornită în privința lui Coșarcă Cristian în baza art. 78 alin. (2) Cod contravențional, nu există nici o hotărâre legală și definitivă, emisă de către vreo autoritate competentă să soluționeze cauzele contravenționale, adică nu există date că acest caz ar fi fost soluționat, iar Coșarcă C. sancționat conform procedurii prescrise în Codul contravențional.

Prin urmare, în speță lipsesc cu desăvârșire împrejurări care să confirme că inculpatul ar fi fost urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceeași faptă.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că

instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că inculpatul nu a fost judecat anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Tatiana Guțu, împotriva sentinței Judecătorei Drochia din 27 ianuarie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 mai 2017, în privința inculpatului Coșarcă Cristian Xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 noiembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco